

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/50276 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 22 juni 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 september 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) appellant ongewenst verklaard.

Bij besluit van 5 oktober 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 juni 2007, verzonden op 29 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 3 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) bevat het hoger-beroepschrift in aanvulling op de in artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder d, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) gestelde eisen, één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank of de voorzieningenrechter van de rechtbank.

Ingevolge het tweede lid omschrijft een grief het onderdeel van de uitspraak waarmee de indiener zich niet kan verenigen, alsmede de gronden waarop de indiener zich daarmee niet kan verenigen.

Ingevolge het derde lid wordt het hoger beroep niet-ontvankelijk verklaard, indien niet is voldaan aan het eerste of tweede lid, aan artikel 6:5 van de Awb of aan enig ander bij de wet gesteld vereiste voor het in behandeling nemen van het hoger beroep. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

2.2. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd, is uitsluitend een herhaling van in beroep naar voren gebrachte standpunten, waarop de rechtbank heeft beslist. Derhalve is geen sprake van grieven in de zin van artikel 85, tweede lid, van de Vw 2000. Daarom is niet voldaan aan het bepaalde in het eerste lid van dat artikel.

2.3. Het hoger beroep is, gelet op artikel 85, derde lid, van de Vw 2000, kennelijk niet-ontvankelijk.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart het hoger beroep niet-ontvankelijk.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M. van Hulst, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

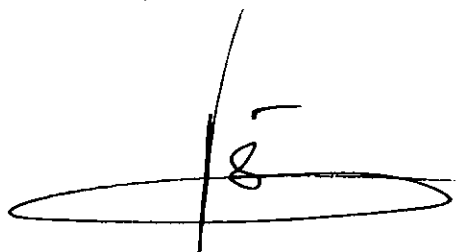
w.g. Van Hulst
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 september 2007

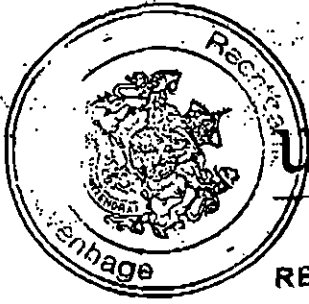
402.

Verzonden: 4 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

AFSCHRIJF

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 06/50276

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Oekraïense nationaliteit,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. M.G.Th. Omtzigt, advocaat te Groningen,

en

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE, voorheen de Minister van Justitie, daarvoor
de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
(Immigratie-en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. R.A. Visser, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Bij beschikking van 4 september 2006 heeft verweerder eiser op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ongewensverklaard.

1.2. Eiser heeft daartegen op 6 september 2006, aangevuld bij brief van 19 september 2006, bezwaar gemaakt. Bij beschikking van 5 oktober 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

1.3. Bij beroepsschrift van 16 oktober 2006, aangevuld bij brief van 30 november 2006, heeft eiser tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld bij de rechtbank.

1.4. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.5. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 12 maart 2007. Eiser heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich eveneens doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Verweerder heeft in het bestreden besluit overwogen dat de omstandigheid dat eiser op 21 februari 2001 en op 21 november 2002 op verdenking van belediging en mishandeling tot negen weken gevangenisstraf is veroordeeld en hij tevens op 28 juli 1998 op verdenking van vernieling tot fl. 500,- geldboete, subsidiair tien dagen hechtenis is veroordeeld, leidt, in tegenstelling tot eiser in bezwaar heeft aangevoerd, tot de conclusie dat geen sprake is van lichte vergripen. De ongewenstverklaring heeft dan ook op juiste gronden plaatsgevonden. Ten aanzien van de door eiser gestelde onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst overweegt verweerder dat eiser zelf verantwoordelijk is voor de terugkeer naar zijn land van herkomst. Nu niet is gebleken dat eiser zijn medewerking verleent aan het verkrijgen van reispapieren voor zijn terugkeer, is het aan hem toe te rekenen dat hij tot nu toe geen reispapieren van de autoriteiten van zijn land heeft ontvangen.

2.2. Eiser heeft in beroep aangevoerd dat verweerder geen, dan wel een onjuiste belangenafweging heeft verricht. Eiser is veroordeeld voor relatief lichte feiten en het betreft oude gebeurtenissen. Bovendien is er voor eiser geen mogelijkheid om Nederland te verlaten. Het is vele jaren niet gelukt om voor hem een laissez passer te verkrijgen en de Oekraïense autoriteiten hebben aangegeven dat zij eiser niet als Oekraïner kennen en dat zij derhalve niet bereid zijn papieren aan hem te verstrekken. Verweerder heeft in bewaringszaken op geen enkele wijze kunnen aantonen dat er mogelijkheden zijn om eiser uit Nederland te verwijderen. Door eiser ongewenst te verklaren, zonder dat er voor hem een mogelijkheid is om Nederland te verlaten, dwingt verweerder hem tot het overtreden van het verbod om in Nederland te blijven, terwijl eiser daar zelf geen verandering in kan brengen.

Beoordeling van het beroep

2.3. Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 kan de vreemdeling door Onze Minister ongewenst worden verklaard indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, Vw.

Ingevolge het in paragraaf B1/2.2.4.4, onder c, onder het tweede aandachtsstreepje, Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000) neergelegde beleid kan -voor zover hier van belang- een vreemdeling onder toepassing van vorengenoemd artikel ongewenst worden verklaard in geval de vreemdeling bij herhaling is veroordeeld tot een (korte) gevangenisstraf of hem een taakstraf ter zake van een misdrijf is opgelegd, waarbij ook de niet-onherroepelijk opgelegde vrijheidsstraf of maatregel in aanmerking wordt genomen, dan wel hij een transactieaanbod heeft aanvaard.

2.4. Eiser heeft gesteld dat verweerder ten onrechte geen dan wel een onjuiste belangenafweging heeft verricht. Verweerder heeft, zo stelt eiser, ten onrechte de ernst van de gepleegde feiten, alsmede het tijdsverloop nadien niet meegewogen bij het bestreden besluit.

Blijkens het beleid van verweerder zoals vermeld in paragraaf B1/2.2.4.4 Vc 2000 worden bij de toepassing van artikel 67, eerste lid, Vw 2000 de persoonlijke belangen van de vreemdeling zorgvuldig afgewogen tegen het algemeen belang, dat uit een oogpunt van openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend.

Zaaknummer: Awb 06/50276

blad 3

Artikel 67 Vw 2000 geeft verweerder een discretionaire bevoegdheid om, onder de in dit artikel genoemde voorwaarden, tot ongewenstverklaring van een vreemdeling over te gaan. Verweerder dient bij de uitoefening van deze bevoegdheid de beginselen van behoorlijk bestuur in acht te nemen, hetgeen onder meer impliceert dat verweerder de bij de zaak betrokken belangen dient af te wegen. Naar het oordeel van de rechtbank volgt uit verweerders beleid in deze geen beperking van deze te maken belangenafweging.

De rechtbank volgt eiser niet in zijn standpunt dat verweerder geen, dan wel een onjuiste belangenafweging heeft verricht. Uit het primaire besluit van 4 september 2006 en het bestreden besluit blijkt dat verweerder de ernst van de delicten heeft meegewogen. Verweerder is daarbij, anders dan eiser, tot de conclusie gekomen dat geen sprake is van lichte vergrijpen. Naar het oordeel van de rechtbank kon verweerder zich in redelijkheid op dit standpunt stellen.

Voorts overweegt de rechtbank dat de veroordelingen van eiser niet zodanig lang geleden zijn dat verweerder hierin aanleiding moest zien om de ongewenstverklaring achterwege te laten.

2.5. Eiser heeft tevens gesteld dat hij in een onmogelijke positie komt te verkeren omdat gebleken is dat hij Nederland niet kan verlaten, terwijl hem niet wordt toegestaan hier te verblijven. Hieromtrent overweegt de rechtbank, in navolging van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) in haar uitspraak van 7 augustus 2006 (LJN AY6873) dat reeds als gevolg van de in rechte onaantastbare weigering om eiser een verblijfsvergunning asiel te verlenen, vóór zijn ongewenstverklaring, op hem de rechtsplicht rustte om Nederland eigener beweging te verlaten. Ten aanzien van eisers stelling dat tijdens de vreemdelingenbewaringsprocedure is gebleken dat hij niet uitzetbaar is overweegt de rechtbank dat op eiser een zelfstandige rechtsplicht blijft rusten om Nederland te verlaten. Dat verweerder er tot nu toe er niet in is geslaagd om eiser gedwongen uit te zetten brengt niet met zich dat verweerder op deze grond van de ongewenstverklaring zou moeten afzien. Voorts dient naar het oordeel van de rechtbank de vraag hoe de strafrechtelijke consequenties van de ongewenstverklaring zich verhouden tot de omstandigheid dat eiser niet naar het land van zijn herkomst uitgezet zal worden, conform de bovenvermelde uitspraak van de ABRS door het openbaar ministerie en de strafrechter te worden beantwoord.

2.6. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich, gelet op het bovenstaande, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde, op grond waarvan hij ongewenst verklaard kon worden.

2.7. Niet is gebleken van bijzondere omstandigheden op grond waarvan verweerder in het onderhavige geval ten gunste van eiser van het ter zake gevoerde beleid had dienen af te wijken. Verweerder heeft derhalve in redelijkheid tot het besluit kunnen komen om eiser ongewenst te verklaren.

2.8. Het beroep is derhalve ongegrond.

2.9. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

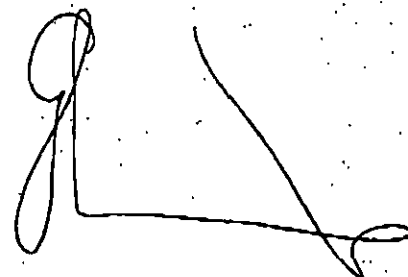
Zaaknummer: Awb 06/50276

blad 4

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. G. Laman en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. A. van der Wal als griffier op 22 juni 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

29 JUN 2007

VOOR AFSCHRIJF CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

L

Omtzigt & Schuringa Advocaten

mr. Maike G.Th. Omtzigt
mr. Thea H.G. Schuringa
advocaten en procureurs

Oude Boteringestraat 64
9712 GN Groningen
telefoon: 050 - 317 54 20
fax: 050 - 317 54 21

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
26 JUL 2007	
ZAAKNR.	5292
AAW:	VI
BEHANDELD: DD:	FAR:

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC 's Gravenhage

3227-A

per post en per fax:
070 - 365 13 80

inzake: /MvJ
uw referentie: ast. nr.

Groningen,
26 juli 2007

HOGER BEROEPSCHRIFT VREEMDELINGENZAKEN (ongewenstverklaring)

Geeft eerbiedig te kennen:

gehoren van onbekende nationaliteit, thans verblijvende te te dezer zake woonplaats kiezende te Groningen aan de Oude Boteringestraat 64, ten kantoor van de advokate en prokureur M.r M.G.Th. Omtzigt, die door hem als gemachtigde wordt gesteld en die bij deze verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep;

Dat hij hierbij hoger beroep aantekent tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Groningen, d.d. 22 juni 2007, verzonden 29 juni 2007, waarbij zijn beroep tegen de beschikking van verweerder, de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister van Justitie, daarvoor de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (IND) d.d. 5 oktober 2006 ongegrond werd verklaard.

Appellant kan zich met de uitspraak niet verenigen en voert daartegen de volgende grieven aan.

Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het desbetreffende geval onder de beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt betaald. Mr. M.G.Th. Omtzigt en mr. T.H.G. Schuringa vormen een samenwerkingsverband van twee zelfstandige praktijken. Zij aanvaarden geen aansprakelijkheid voor elkaanders zaken.

2.

Grief 1.

Appellant is van mening dat de rechtbank ten onrechte heeft gekonkludeerd dat verweerder in redelijkheid op grond van enkele geringe en niet zeer recente veroordelingen van appellant heeft kunnen komen tot ongewenstverklaring.

De ongewenst verklaring van appellant heeft plaatsgevonden op grond van twee feiten waarvoor appellant is veroordeeld in 2001 en 2002 tot totaal 9 weken gevangenisstraf op grond van belediging en eenvoudige mishandeling. Daarnaast heeft nog in 1998 een veroordeling tot F 500,00 terzake van vernieling plaatsgevonden. Nadat deze feiten hebben plaatsgevonden heeft verweerder lange tijd geen stappen ondernomen tot ongewenst verklaring. Eerst nadat appellant geruime tijd in vreemdelingenbewaring had verbleven en duidelijk werd dat de oekraïense autoriteiten niet bereid waren appellant terug te nemen heeft verweerder besloten appellant ongewenst te verklaren.

Grief 2.

Appellant is van mening at de rechtbank ten onrechte heeft gekonkludeerd dat door verweerder een juiste belangenafweging bij de ongewenst verklaring heeft plaatsgevonden.

Appellant heeft aangegeven dat hij van mening is dat bij afweging g van zijn belang en de ongewenst verklaring, zijn belang had moeten prevaleren. Daartoe heeft hij aangevoerd dat verweerder door hem ongewenst te verklaren hem in de onmogelijke positie heeft gebracht dat hij enerzijds niet langer in Nederland mag verblijven en bij voortdurende strafbare feiten pleegt door hier te lande te verblijven, terwijl het anderzijds voor hem onmogelijk is het land te verlaten en ook verweerder daar, ondanks zeer intensieve pogingen toe. niet in is geslaagd appellant uit Nederland te verwijderen.

Als gezegd heeft appellant eerder de indruk dat verweerder thans het middel van ongewenst verklaring hanteert om hem te dwingen uit Nederland te vertrekken, dan dat dit gebeurt ter bescherming van de openbare orde, waarvoor het middel van ongewenst verklaring toch bedoeld is.

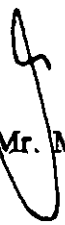
20/07/2007 15:46 +31 50 317 54 21 OMTZIGT EN SCHRIJVEN PAG. 03

3.

Nu appellant aantoonbaar niet in staat is gebleken het land te verlaten, en door hem de laatste jaren van zijn verblijf in Nederland ook geen inbreuk op de openbare orde heeft plaatsgevonden, had verweerder niet tot het middel van ongewenst verklaring mogen overgaan en is door de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat dit in redelijkheid door verweerder wel heeft mogen plaatsvinden.

Op grond van bovenstaande handhaaft appellant zijn hoger beroep en verzoekt hij u de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Groningen d.d. 22 juni 2007 te vernietigen.

Groningen, 26 juli 2007

Mr. M.G.Th. Omtzigt